

מזיקים מזדמנים אצלם ומטמאים אותם. בדרך שאדם רוצה ללכת - באותה הדרך מנהיגים אותו ממש. בא אדם להטטר - פמה הם שמסיעים לו. חרי שנינו, שכשאדם קם בבקר, צריך לרחץ ידיו מתוך נטלה של מים, שהוא כלי לטל ממנו מים, מתוך מי שרחץ ידו בראשונה, כמו שבארוהו. ובא ראה, בשביל הנטלה הזו בארנו את הדבר.

ועוד, שצריך אדם לטל יד זמין בשמאל, כדי להשליט זמין על שמאל, וירחץ הימין מן השמאל, ומשום זה היא נטילה. ועל כן מי שנטל ידו, יטל זמין בשמאל, להשליט הימין על השמאל, כדי שלא יתן מקום ליצר הרע לשלט כלל, והנה בארנו.

בא ראה, בשעה שדין הרע שולט, לא משיב ידו מלהרע, ובשעה שהימין שולט על העמים עובדי כוכבים ומזלות לשבר אותם, חס הקדוש ברוך הוא עליהם ולא מכלה אותם. ומשום כך, כל מי שהוא חוטא, באותם החטאים שדש בהם ברגליו, לא ידע עליהם, ופחד תמיד. דוד המלך היה תמיד נשמר מהחטאים הללו, וכשהיה יוצא לקרב, היה מפשפש בהם, ועל כן לא פחד להלחם עמם בקרב.

ובא ראה, ארבעה מלכים היו, מה שבקש זה לא בקש זה. דוד אמר (תהלים יח) ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד פלותם. מה הטעם? משום שהיה נשמר מן החטאים הללו, ולא נתן מקום לשונאיו לשלט, ועל כן רצה לרדף אתריהם תמיד, והם לא ירדפו אתריו לתבע את

חבילי טהירין אזדמנן לגבייהו, ומסאבי להו. בארחה דבעי בר נש למיהו, בההוא ארחה מדברין ליה ממש. אתי בר נש לאתדכאה, פמה אינון דמסייעין ליה.

הא תנינו, דכד בר נש קם בצפרא, בעי לאסחאה ידוי, מגו נטלא דמיא, דאיהו מאנא ליטול מניה מיא. מגו מאן דאסחי ידוי בקדמיתא, פמה דאוקמוה. ותא חזי, בגין נטלא דא, אוקימנא מלה.

ותו, דבעיא ליה לבר נש, לנטלא ידא ימינא בשמאלא. בגין לשלטאה ימינא על שמאלא, ויתסחי ימינא מן שמאלא, ובגין כך איהו נטילא. ועל דא, מאן דנטיל ידוי, יטול ימינא בשמאלא, לשלטאה ימינא על שמאלא. בגין דלא יהיב דוכתא ליצר הרע לשלטאה כלל, והא אוקימנא.

תא חזי, בשעתא דדינא בישא שלטא, לא אתיב ידיה מלאבאשא. ובשעתא דימינא שלטא על עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות לתברא לון, חייס קדשא בריך הוא עלייהו, ולא שצי לון.

ובגין כך, כל מאן דאיהו חטי, באינון חטאין דדש בהו ברגלוי, לא ידע בהו, ודחיל תדירא. דוד מלכא הוה אסתמר תדיר מחובין אליו, וכד הוה נפיק לקרבא, הוה מפשפש לון. ועל דא לא דחיל לאגחא עמהון קרבא.

ותא חזי, ארבע מלכין הוו, מאן דשאל דא לא שאל דא. דוד אמר, (תהלים יח) ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד פלותם. מאי טעמא, בגין דהוה אסתמר מאליו חובין, ולא יהיב דוכתא לשונאוי לשלטאה. ועל דא בעי למרדף אבתרייהו תדיר, ולא ירדפון

אינון אבתריה למתבע חובוי, ויפול בידיהו.
 אסא הוה דחיל יתיר, אף על גב דהוה
 מפשפש בחטאוי, ולא כדוד מלפא.
 איהו בעי למרדף אבתריהו, ולא גיח לון,
 ויקטול לון קדשא בריף הוא, וכף הוה.
 דכתיב, (דברי הימים ב יד) וירדפם אסא והעם אשר
 עמו וגו', וכתיב ויגוף יי את הפוששים לפני
 אסא ולפני יהודה וינוסו הפוששים. (וכו) דוד
 מה כתיב ביה, (שמואל א ל) ויבם דוד מהנשף ועד
 הערב למחרתם. אבל אסא איהו רדיף
 וקדשא בריף הוא מחי.

והושפט מלך יהודה, אוף הכי נמי הוה
 שאיל. ואמר, לא יכילנא למרדף
 ולא לקטלא. אלא אנא אזמר, ואת קטיל
 לון. בגין דלא הוה מפשפש כל כף כאסא.
 וקדשא בריף הוא עבד ליה הכי. דכתיב, (דברי
 הימים ב כ) ובעת החלו ברנה ותהלה נתן יי
 מארכים על בני עמון מואב וחר שעיר
 הבאים ליהודה וינגפו.

חזקיה מלך יהודה, אוף הכי נמי אמר. אנא
 לא יכילנא, לא לזמרא, ולא למרדף,
 ולא לאגחא קרבא. בגין דדחיל מאלין חובין
 דקאמרן. מה כתיב, (מלכים ב יט) ויהי בלילה
 ההוא ויצא מלאך יי ויף במחנה אשור מאה
 ושמונים וחמשה אלף וישפימו בבקר והנה
 כלם פגרים מתים. וחזקיה הוה יתיב בביתיה
 ושכיב בערסיה, וקדשא בריף הוא קטיל לון.
 ומה צדיקים אלין הוו דחלין מאלין חובין,
 שאר בני עלמא על אחת פמה וכמה.
 בגין כף אית ליה לבר נש לאסתמרא מאלין
 חובין, ולפשפשא בהון פדקאמרן. בגין דלא
 ישלטון עלוי אינון ימי רע, דלא מרחמי
 עליה.

חטאיו ויפל בידיהם.
 אסא הוה מפחד יותר. אף על גב
 שהיה מפשפש בחטאיו, ולא
 כמו דוד המלך, הוא רצה לרדף
 אחריהם, ולא להלחם בהם,
 ויחרג אותם הקדוש ברוך הוא,
 וכף הוה, שכתוב (דברי הימים ב יד)
 וירדפם אסא והעם אשר עמו
 וגו', וכתוב ויגוף ה' את הפוששים
 לפני אסא ולפני יהודה וינוסו
 הפוששים. [וכו] מה כתוב בדוד?
 (שמואל א ל) ויבם דוד מהנשף ועד
 הערב למחרתם. אבל אסא, הוא
 רודף והקדוש ברוך הוא מכה.

גם יהושפט מלך יהודה כף הוה
 מבקש ואומר, איני יכול לרדף
 ולא להרג, אלא אני אזמר, ואתה
 תהרג אותם, משום שלא היה כל
 כף מפשפש כמו אסא, וכף עשה
 לו הקדוש ברוך הוא, שכתוב
 (דברי הימים ב כ) ובעת החלו ברנה
 ותהלה נתן ה' מארכים על בני
 עמון מואב וחר שעיר הבאים
 ליהודה וינגפו.

חזקיה מלך יהודה אף כף גם
 אמר, איני יכול לא לזמר ולא
 לרדף ולא להלחם בקרב, משום
 שפחד מהחטאים הללו
 שאמרנו. מה כתוב? (מלכים ב יט)
 ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה'
 ויף במחנה אשור מאה ושמונים
 וחמשה אלף וישפימו בבקר
 והנה כלם פגרים מתים. וחזקיה
 היה יושב בביתו, ושוכב
 במטתו, והקדוש ברוך הוא הרג
 אותם.

ומה הצדיקים הללו היו פוחדים
 מן החטאים הללו - שאר בני
 העולם על אחת פמה וכמה.
 משום כף יש לאדם להשמר
 מהחטאים הללו ולפשפש בהם
 כמו שאמרנו, כדי שלא ישלטו
 עליו אותם ימי רע, שלא
 מרחמים עליו.